

НИКОЛАЙ МАРАНГОЗОВЪ

ЭПИЛОГЪ

Сбогомъ, паметни дни и недѣли,
изгостувани въ миръ и покой!
Сбогомъ, обично, бащино село!
Сбогомъ, мой изповѣденъ герой!

Накръжи се, о мисль крилата,
по безкрайния свѣтъ погонъ,
що чертае далече зарята
на тозъ утренно-чистъ хоризонтъ:

азъ отново се дигамъ на полетъ
подиръ тебе, мой прелетенъ духъ —
прострели моя радостенъ погледъ,
въ единъ сънь, въ единъ образъ грядущъ!

Ти разкрий ми, о блѣнь ясновиденъ,
чудесата на бѣдниия день,
дето правнука мой ще изида
надъ покоя ти горко-блаженъ,

кога бодро надъ тия балкани,
ще прокъне гръмовния екъ
на една непрестанна Осанна
на честия бѣдещъ човѣкъ!

о, излюблена селска идиллия,
що възпѣхме, ний, древни пѣвци!
Нине слава на ваштъ усилия,
поколѣния горди творци!

Вий, що идвате съ крачката смѣла
на единъ героически ходъ,
на една стѣлпотворна повеля
за по-хубавъ и смисленъ животъ:

кога нѣвга следъ много столѣтия
все подъ сѣщия тозъ небосклонъ
едно по-свѣтло слѣнце ще свѣти,
и по-праведенъ земень законъ. —

Кога въ яркъ набѣгъ ще премине
красотата съ кръщеленъ огнь
и надъ тебъ, моя прадѣдовина,
и надъ твоя митически сънь —

ИНСТИТУТЪ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

Нашитъ среци се културнитъ деятели

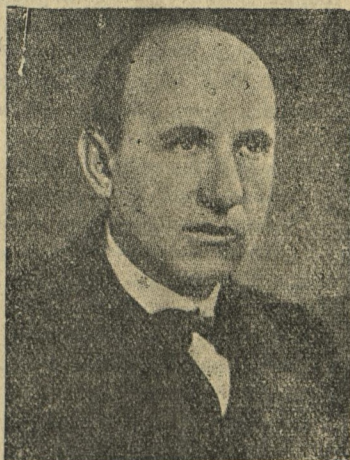
ИНТЕРВЮ СЪ ПРОФ. ЕМАНУИЛЪ П. ДИМИТРОВЪ

Колкото и да искаме да избѣгнемъ клиширания начинъ на писане уводи къмъ интервюта не можемъ, да не споменемъ съвсемъ накратко обтсоятелството, при което бѣше взето нашето интервю съ г. проф. Емануилъ п. Димитровъ.

Заесть съ университетската си работа, г. п. Димитровъ се указа твърде отзивчивъ на нашата покана да сподѣли нѣколко мисли съ читателитъ на „Литературенъ критикъ“. И колкото да ни бѣше неприятно, ние просто откраднахме нѣколко минути отъ неговата обѣдна почивка. Непринудената готовность съ която известниятъ писателъ и културенъ деецъ прие да отговори на зададенитъ въпроси, говори най-вѣрно за личността му като всеотдаенъ общественикъ и честенъ приятелъ на младитъ.

— Какво ще ни кажете за Вашия творчески пѣтъ (етапи на развой):

— Макаръ и да намирамъ, че при сериознитъ и тежки исторически условия, може би, едни отъ най-значителнитъ въ човѣшката история до сега, да изглежда съвсѣмъ маловажно всѣко питане, относно характера на едно лич-

но дѣло, и макаръ да желая на всѣка цена да мълча, относно моитъ работи, като ги карамъ тѣ да говорятъ вмѣсто мене, често пѣти при невъзможността да откажа моя отзивъ на интереситъ, които проявяватъ младитъ хора като васъ, къмъ литературата и мисльта, приемамъ да ви отговоря съ нѣколко думи на зададения въпросъ.

Отчетливо разграничени периоди въ мое

то, както и въ чуждото творчество. Онова, което ни изглежда като революция въ едно дѣло или като преломъ въ свѣтогледа или художествената практика на единъ писателъ, въ сѣщность се е подготвяло отъ много по-рано въ неговото развитие.

Първитъ прояви на моето творчество, кръжатъ отначало около центъра на личността — това сж лиричнитъ ми изживявания, които иматъ за предметъ едно естетическо отношение къмъ любовта, природата, красотата, тайнитъ на битието. Резултатътъ на това вглѣбяване е моята лирика въ „Презъ дверитъ на любовта“ и „Преображение“ — синтезъ на творчеството ми въ тая посока. Вториятъ кръгъ — това сж мотивитъ на оная поезия, която има за предметъ сѣдбата и мисията на моя народъ — неговиятъ битъ и подвигъ.

Третиятъ периодъ, това е предметътъ на моята поема „Златни ниви и бойни полета“. Четвъртиятъ моментъ — това е слизането къмъ най-конкретната действителность, дето си даватъ среща иде-

(Следва на стр. 8).